

Den libanesiske appel af 4. august 2020, gengivet ud fra Lundi.am's offentliggørelse i dag, 10-08-2020. Oversat fra fransk af Carsten Juhl (se den efterfølgende oversættelse).
Lundi.am skriver:

Følgende kollektive appel er netop tilgået os fra nogle libanesiske venner; den blev råbt over højtalerne, hængt op på murene og omdelt i de ødelagte kvarterer i Beirut, mens en umådelig folkemængde bevægede sig gennem bymidtens gader:

Retfærdighed for ofrene, hævn over regimet

Gaden tilhører os, og vi vender nu tilbage til den.

Vi er alle blevet født den 4. august 2020 kl. 18 i Beiruts havn, kaj nummer 12.

Det var den dag, hvor vi alle blev født, eller måske snarere hvor vi alle døde. Nogle af os vendte tilbage til livet, lig af glas og cement, rester af ammoniumnitrat. Vi havde da blot tilbage, som lig kan gøre det, at måle omfanget af de ødelæggelser, der var overgået vores by. Det her er ikke en følge af nogen naturkatastrofe. Det her skyldes ikke en forkert håndtering fra de arbejdendes side, det her er ikke en eller anden uheldig hændelse. Og det er heller ikke resultatet af den almene korruptionstilstand, som har hersket i over tredive år. Eksplosionen af 4. august 2020 er et planlagt mord begået mod folket.

Der er derfor nogle, der har planlagt det, nogle som har udført det, nogle der har udnyttet det og nogle, der nu retfærdiggør sig.

Den 4. august 2020, kl.18, kaj nummer 12. En krig er altså begyndt her med hundredvis af døde og tusindvis af sårede, hundredtusindvis af tvangsforflyttede og tab ud over enhver grænse. Det er en krig, der havde kunnet undgås. Den var blevet varslet for mange år siden. Det havde derfor været muligt at undgå eksplosionen, men den fandt sted: Bomben gik af, og vi døde ved det. Det spørgsmål står nu tilbage: Hvor mange bomber venter der på os?

Den 4. august 2020 smed dræbermagten en bombe i hovedstadens hjerte og dekretede dermed, at der ikke ville være nogen grænse for dens barbari. Det er ikke nødvendigt at vente på undersøgelsernes redegørelser, vi kender sandheden. Den er tatoveret på ligene og på de sårede, i de beskadigede gader, i de overlevendes øjne, i ofrenes levende erindring. Vi har ikke brug for nogen undersøgelseskomité, som blot vil være tro kopier af den herskende amnestilov, den lov der fortsat giver disse kriminelle en legitimitet.*)

Denne 4. august har magten bevist, at den ikke bare er korrupt, plyndrende og inkompetent, men at den er morderisk. Det er herefter ikke længere muligt for folket at fortsætte samlivet med den.

Den 4. august 2020 har dræbermagten smidt en bombe i hovedstadens hjerte, og derved har den brudt det sidste bånd, der endnu forbandt os til den. Vi er ikke længere ude på at finde nogle kendsgerninger, der ville kunne genoprette vores tillid til denne magt. Ansvar falder ikke på den, der sammensvejsede indgangen til denne lagersilo, men på dem som har sammensvejset systemet. Hundrede år efter Libanons grundlæggelse er vores samfundspagt

faldet bort; vores såkaldte suveræne stat, vores såkaldte modstandsdygtige hjemstavn, vores såkaldte land for national enighed. Alt det er bare løgn. Sandheden er denne: DET LIBANESISKE FOLK ER UNDER BESÆTTELSE. **)

Den 4. august 2020 bortfaldt enhver legitimitet for denne magt, og vi befinder os nu i krig med den. Hverken dens politikere, eller dens institutioner, eller dens partier, eller dens banker og medier er legitime. Og en sådan legitimitet vil ikke kunne genoprettes af en undersøgelseskomité, af valgurnerne eller af en nødregering. Legitimiteten tilhører i dag os; det er os der rydder op i gaderne, tager os af vores sårede og begræder vores døde.

Den 4. august 2020 vedgik magten sin forbrydelse, da den erklærede militær undtagelsestilstand. Den kunne ikke finde på andet for at dække over sin fallit. Dens eneste bekymring før nogen optælling af ofre eller tilrettelæggelse af hjælpeforanstaltninger var at undertrykke enhver modstand, der måtte blive den til del. En erklæring af undtagelsestilstand udgør et forsøg på at fralægge sig ansvaret for hjælp og redning. En erklæring af undtagelsestilstand udgør en krigserklæring mod de overlevende. En erklæring af militær undtagelsestilstand udgør oprettelsen af en politistat affødt i eksplosionens skød.

Den 4. august 2020 erklærede magten os krig. Hvad os angår, så proklamerer vi begyndelsen på en befrielseskamp.

Vi er ikke længere den 17. oktober. ***) Vi vil ikke gøre oprør, vi vil ikke længere protestere, vi vil ikke længere fremføre vores krav. Kampens stund er oprundet.

Vi kommer til at kæmpe for at befri vores institutioner fra dem, der har tilranet sig dem.

Vi kommer til at kæmpe for at befri vores byer fra angriberne.

Vi kommer til at kæmpe for at befri vores ejendele og økonomier fra bankernes magt.

Vi kommer til at kæmpe for at befri folket fra besættelsen.

Vi kommer til at kæmpe for at befri os fra dette regime. *****)

Der var en dag, hvor "vores præsident" sagde til os: "Hvis I ikke synes om landet, så kan I bare emigrere!".

Min herre, siden den 4. august 2020 er det kampen for deres afsættelse, der er begyndt.

Hvor længe vil de endnu skåne os? **)***

Oversætterens noter:

*) Den libanesiske amnestibeslutning blev taget med henblik på at sikre straffrihed for parterne i den libanesiske borgerkrig 1975-1990. Den udgør det fortrængte i den libanesiske dagligdag: Se den libanesiske film *L'insulte* [Fornærmelsen] fra 2017 af Ziad Doueiri. Vist for nylig på DRTV.

**) Med versaler i teksten på Lundi.am

***) Dagen for sidste års store demonstrationer i Beirut, der blev nedkæmpet af bl.a. Hizbollah.

*****) Denne del er en perfekt parafrase af Winston Churchills berømte modstandstale i det britiske Underhus, 4-6-1940: "*We shall fight on the beaches, we shall fight on the landing grounds, we shall fight in the fields and in the streets, we shall fight in the hills; we shall never surrender*".

*****) Fed og kursiv på Lundi.am

Oversætterens redaktionelle note: "Vi kommer til at kæmpe for at befri vores byer fra angriberne", skriver de revolutionære libanesere... Det fraværende monster i denne tekst er præsident Michel Aoun's nære allierede og væbnede støtte, den islamistiske milits Hizbollah, der rekrutterer i den sydlibanesiske almue. Aoun, der er Libanons tidligere hærchef, er ikke gået af, og Hizbollah er ikke opløst, så hele det iranskstøttede apparatet, der bidrog så afgørende til nedkæmpelsen af kommunerne i Homs og Aleppo ved at levere fodfolket dertil, er intakt i Beirut. Går de libanesiske revolutionære ikke efter kontrarevolutionens hovedkræfter, så risikerer de – ligesom spanierne under og efter 15. maj 2011-bevægelsen – blot at sidde tilbage med et eller andet Podemos.